

Söguklúbbur

krakkabok.is

MAÍ 2023

Efnisyfirlit

Efnisyfirlit	2
Einmana stjarnan	5
Forvitna lirfan	7
Hugrakkur lítill fugl	11
Töfragarðurinn	15
Uppátækjasami apinn Hlynur	20
Finndu 5 breytingar á myndunum	22
Finndu 10 breytingar á myndunum	27

Hljóð bók

[Einmana stjarnan](#)

[Forvitna lirfan](#)

[Hugrakkur lítill fugl](#)

[Töfragarðurinn](#)

[Uppátækjasami apinn Hlynur](#)

Teiknisamkeppni

Teiknaðu fallega mynd, gaman væri ef myndin væri með tengingu í eina af sögum mánaðarins en það er alveg frjálst val. .

Senda þarf myndina fyrir 25. maí á netfangið info@krakkabok.is Við veljum síðan eina mynd og hún verður birt í næstu útgáfu.

Í vinning er boðsmíði fyrir tvo í bíó.

Einmana stjarnan

Spila hljóðbók

Einu sinni, langt í burtu í hinum í risastóra alheimi, bjó björt og falleg stjarna. Þessi stjarna skein skært á næturhimninum en þrátt fyrir það var hún mjög einmana og sorgmædd. Allar hinar stjörnur voru með reikistjörnur með sér, en þessi stjarna átti enga að.

Eitt kvöldið þoldi stjarnan ekki einmanaleikann lengur og ákvað að leggja af stað í ferðalag til að finna nýja vini. Hún flaug um alheiminn, fram hjá plánetum af öllum stærðum og gerðum, í von um að finna einhverja sem myndi vilja vera vinur sinn.

Stjarnan hitti margar plánetur á ferð sinni en engin þeirra hafði áhuga á að vera vinur hennar. Sumar voru of uppteknar af eigin lífi á meðan aðrar voru þegar umkringdar mörgum öðrum plánetum. Stjarnan varð döpur og byrjaði að missa vonina.

Eitt kvöldið, þegar stjarnan var sérstaklega sorgmædd, sá hún litla plánetu í fjarska. Þetta var pínulítil reikistjarna og hún var ein, alveg eins og stjarnan. Stjarnan ákvað að nálgast plánetuna og athuga hvort hún vildi vingast við sig.

Stjörnunni að óvörum var litla plánetan himinlifandi að hitta hana. Plánetan útskýrði að henni hefði alltaf fundist hún vera einmana og hún hefði verið að vonast eftir að finna vin. Stjarnan og plánetan vörðu miklum tíma saman í að tala og deila sögum.

Stjarnan og plánetan héldu áfram að ferðast saman um alheiminn. Á flugi sínu hittu þær aðrar stjörnur og plánetur sem leituðu líka að vinum. Fljótlega varð vínahópurinn risastór.

Þegar stjarnan og nýju vinir hennar ferðuðust saman komust þær að því að sönn vinátta snýst ekki um að eiga marga vini, heldur góða. Þær lærðu að það að vera góð við aðra var lykillinn að því að skapa góðan alheim.

Einmana stjarnan áttaði sig á því að hún hafði fundið það sem hún hafði leitað að. Hún var ekki lengur ein og hafði eignast marga nýja vini.

Frá þeim degi skein stjarnan skærari en nokkru sinni fyrr og ljós hennar fylltist hlýju og kærleik. Hún hélt áfram að ferðast um alheiminn og kynnast nýjum vinum.

Og þannig fann einmana stjarnan venskap sem hún hafði leitað að.

Forvitna lirfan

[Spila hljóðbók](#)

Einu sinni, í gróskumiklum skógi, fæddist forvitin lítill lirfa. Strax frá því að hún kom út úr egginu sínu fylltist hún óslökkvandi löngun til að kanna heiminn í kringum sig.

Í fyrstu eyddi forvitna lirfan mestum sínum tíma í að borða lauf og skríða um jörðina. En fljótlega áttaði hún sig á því að það var svo miklu meira til í heiminum en það sem hún gat séð. Hún byrjaði að klifra upp í nærliggjandi tré, spennt til að sjá hvað væri þar.

Eftir því sem hún klifraði hærra og hærra fann forvitna lirfan fyrir meiri og meiri spennu og undrun. Heimurinn leit allt öðruvísi út svona hátt uppi. Þar sem hún fann vindinn leika um andlitið vissi hún að það var svo margt fleira þarna úti til að skoða.

Næstu daga hélt forvitna lirfan áfram að klifra hærra og hærra og kanna meira og meira af heiminum í kringum sig. Hún sá falleg blóm og fiðrildi, heyrði fuglasöng og fleira. Sérhver ný uppgötvun fyllti hana enn meiri forvitni og undrun.

En svo, einn daginn, tók forvitna lirfan eftir því að eitthvað undarlegt var að gerast í líkama hennar. Hún var að breytast! Það sem áður var pínulítill og bústinn líkami hennar var að verða langur og grannur. Húðin hennar var að losna og eitthvað, sem líktist litlum fótum, byrjaði að vaxa.

Í fyrstu varð forvitna lirfan hrædd. Hvað var að gerast hjá henni? Var hún að deyja? En þegar hún horfði á sjálfa sig umbreytast áttaði hún sig á því að breytingar eru ekki eitthvað til að óttast.

Í marga daga dvaldi forvitna lirfan í púpu sinni og beið og beið. Og svo, einn fallegan morgun, fann hún fyrir undarlegri tilfinningu í líkamanum. Hún braust út úr púpunni sinni og breyttist í fallett fiðrildi.

Heimurinn leit enn stórkostlegri út núna. Hún var fiðrildi! Hún gat flogið! Hún gat séð hlutina frá nýju sjónarhorni. Og þegar hún blakaði vængjunum og flaug upp í loftið sá hún fegurð heimsins í kringum sig. Þá vissi hún að þetta var bara byrjunin á nýju og spennandi ævintýri.

Á næstu vikum hélt forvitna fiðrildið áfram að kanna heiminn í kringum sig. Hún sá hluti sem hún hafði aldrei séð áður, heyrði hljóð sem hún hafði aldrei heyrt áður og fann sólina verma vængina. Og hver ný uppgötvun fyllti hana enn meiri undrun.

Svo, einn daginn, tók forvitna fiðrildið eftir því að vængirnir hennar voru orðnir slitnir. Hún var að verða gömul. Í fyrstu var hún sorgmædd. Hún vildi ekki hætta að kanna heiminn. En þá mundi hún eftir allri fegurðinni og skemmtilegu ævintýrunum sem hún hafði upplifað og áttaði sig á því að það að eldast var bara annar hluti af ferðalaginu.

Svo flaug forvitna fiðrildið af stað inn í sólsetrið, þakklát fyrir allt sem hún hafði upplifað og jafnframt spennt fyrir öllum nýjum ævintýrum sem biðu. Hún vissi að sama hvað hún væri gömul þá væri alltaf eitthvað nýtt að uppgötva, eitthvað nýtt að kanna og eitthvað nýtt að læra. Og það gerði hana virkilega hamingjusama, ánægða og forvitna.

Þegar hún flaug yfir skóginn tók forvitna fiðrildið eftir einhverju undarlegu. Hún sá hóp af lirfum skríðandi um á jörðinni alveg eins og hún var von að gera. Þær voru svo litlar og ómerkilegar hérna uppi og hún velti því fyrir sér hvort þær vissu hvers konar ævintýri væri framundan.

Forvitna fiðrildið lenti á nærliggjandi laufblaði og fylgdist með lirfunum um stund. Hún sá hvernig þær skríðu um, nörtuðu í laufblöð og færðu sig hægt yfir. Og svo leit ein þeirra upp og sá hana.

„Hver ertu þú?“ spurði litla lirfan.

„Ég er fiðrildi,“ sagði forvitna fiðrildið. „Ég var áður alveg eins og þú, skríðandi um á jörðinni. En svo uppgötvaði ég að það var svo miklu meira í heiminum að sjá og upplifa. Og nú get ég flogið!“

Litla lirfan horfði upp á forvitna fiðrildið með undrun í augum. „Flogið?“ spurði hún. „Ég get ekki ímyndað mér að geta nokkurn tímann flogið.“

„En þú munt geta það,“ sagði forvitna fiðrildið. „Haltu bara áfram að kanna heiminn í kringum þig og þú munt uppgötva alls konar ótrúlega hluti.“

Næstu daga fylgdist forvitna fiðrildið með þegar litla lirfan fór að kanna heiminn í kringum sig. Hún skreið upp í tré, borðaði mismunandi tegundir af laufum og hitti jafnvel aðrar lirfur. Og með hverri nýrri uppgötvun varð litla lirfan sífellt forvitnari.

Og svo, einn daginn, sá forvitna fiðrildið eitthvað ótrúlegt. Litla lirfan var að mynda púpu! Hún var að ganga í gegnum sömu umbreytingar og forvitna fiðrildið hafði gengið í gegnum. Forvitna fiðrildið fylltist stolti og gleði.

„Þú ert að breytast í eitthvað ótrúlegt!“ sagði forvitna fiðrildið.

Eftir nokkra daga, kom litla lirfan út úr púpunni, hún var orðin fallegt fiðrildi, alveg eins og forvitna fiðrildið.

„Mér tókst það!“ sagði litla fiðrildið og blakaði vængjunum af spenningi. „Ég get flogið!“

Forvitna fiðrildið brosti og kinkaði kalli. „Ég vissi að þú gætir það,“ sagði hún. „Haltu bara áfram að kanna heiminn í kringum þig og þú munt uppgötva enn ótrúlegri hluti.“

Og þar með flugu fiðrildin tvö upp í himininn, könnuðu heiminn í kringum sig og uppgötvuðu alls kyns ótrúlega hluti. Þau flugu yfir fjöll og firnindi, sáu falleg blóm og dýr og fundu vindinn leika við vængina. Og forvitna fiðrildið hélt áfram að ferðast um heiminn og uppgötva nýja og spennandi hluti.

Hugrakkur lítill fugl

[Spila hljóðbók](#)

Sólin var nýkomin upp og skein skært á smáfugl sem kúrði í hreiðrinu sínu. Hann hafði vaknað en hreiðrið var tómt og það ríkti alger þögn. Enginn fuglasöngur, ekkert kvak. Allir horfnir, systkini hans og allir hinir. Hann kvakaði og leit í kringum sig en sá engin merki um systkini sín. Hann ákvað að fara út og leita þeirra.

Þegar hugrakki litli fuglinn flaug yfir trjátoppna sá hann alls kyns dýr og verur. Sum þeirra voru vinaleg og veifuðu til hans á meðan önnur flýttu sér burt. Litli fuglinn var staðráðinn í að finna týndu systkinin sín og hélt áfram að fljúga.

Allt í einu heyrði hugrakki litli fuglinn hávært þrusk fyrir neðan sig. Hann leit niður og sá hóp af stórum snákum skriða um á jörðinni. Hugrakki litli fuglinn vissi að snákar voru hættuleg rándýr og hjarta hans sló hraðar. Hann vissi að hann yrði að vera hugrakkur ef hann ætlaði að finna systkini sín.

Hann dró djúpt andann og flaug niður í átt að snákunum. Þegar hann flaug nær sá hann að þeir voru bara að leika sér en ekki að leita að máltíð. Hugrakki litli fuglinn áttaði sig á því að hann þurfti ekki að óttast snákana og við það hélt hann áfram ferð sinni.

Þegar hann flaug lengra sá hann straumharða á. Hugrakki litla fuglinn hafði aldrei flogið yfir á, eða neins konar vatn, áður og vissi ekki hvort hann væri nógu sterkur til að komast yfir. Hann lenti á nærliggjandi grein og fylgdist með öðrum fuglum fljúga auðveldlega yfir ána.

Hugrakki litli fuglinn vissi að hann yrði að stappa í sig stálinu og taka áhættu. Hann breiddi út vængi sína og flaug af stað lágt yfir ánni. Straumurinn var sterkur, en hugrakki litli fuglinn hélt áfram að blaka vængjunum þangað til hann komst yfir á hinn árbakkann.

Hann hækkaði flugið og hélt áfram ferð sinni. Skyndilega sá hugrakki litli fuglinn stóran ránfugl hringsóla fyrir ofan sig. Hann vissi að ránfuglinn gæti verið hættulegur og reyndi að flýta sér í burtu en ránfuglinn steypiti sér niður og greip hann með klónum.

Hugrakki litli fuglinn var dauðhræddur en gafst samt ekki upp. Hann blakaði vængjunum af öllum mætti og reyndi að komast undan klóm ránfuglsins. Eftir nokkra baráttu náði hugrakki litli fuglinn að sleppa frá ránfuglinum.

Hinn hugrakki litli fugl féll til jarðar, en hann meiddist ekki. Hann tók sér smá hvíld til að ná andanum og hélt svo ferð sinni áfram ákveðnari en nokkru sinni fyrr.

Þegar hann flaug yfir trjátoppna, sá hugrakki litli fuglinn loksins hóp af fuglum í fjarska. „Þetta eru þau,” hugsaði hann. Hugrakki litli fuglinn var búinn að finna fjölskyldu sína og flaug á móti þeim. Hann faðmaði systkini sín með opnum vængjum.

Hugrakki litli fuglinn hafði horfst í augu við óttann og uppgötvað að jafnvel minnstu fuglar geta haft mikil áhrif. Hann hafði flogið yfir á, staðið frammi fyrir hættulegum rándýrum og aldrei gefist upp. Hann áttaði sig á því að stundum er mesta hugrekið fólgið í að halda áfram að fljúga, sama hvaða áskoranir verða á veginum.

Og svo hélt hugrakki litli fuglinn áfram að kanna heiminn í kringum sig. Hann var stöðugt að takast á við nýjar áskoranir og uppgötva nýja hluti. Hann vissi að sama hvað væri framundan myndi hann alltaf hafa hugreki til að horfast í augu við sinn eigin ótta. Og það varð til þess að honum fannst hann sannarlega vera hugrakkur. Hann var ánægður og hamingjusamur.

Hugrakki litli fuglinn og vinir hans héldu áfram að ferðast saman, flugu yfir fjöll og firnindi, í gegnum storma og sólskin. Á flugi sínu deildi hinn hugrakki litli fugl sögu sinni og hvatti vini sína til að vera hugrökk eins og hann.

Dag einn, þegar þau flugu yfir víðáttumikla eyðimörk, tók hugrakki fuglinn eftir litlum, slösuðum fugli sem lá á jörðinni. Án þess að hika flaug hann niður til að bjóða fram aðstoð sína. Hann uppgötvaði að fuglinn var vængbrotinn og gat ekki flogið.

Hugrakki litli fuglinn vissi að hann gæti ekki skilið slasaða fuglinn eftir einan í eyðimörkinni, svo hann ákvað að hjálpa honum. Hann kallaði á vini sína og saman byggðu þau hreiður fyrir slasaða fuglinn til að hvíla sig í á meðan vængurinn greri.

Hugrakki litli fuglinn dvaldi hjá slasaða fuglinum, hélt honum félagsskap og færði honum mat og vatn. Með tímanum greri vængur slasaða fuglsins og hann gat flogið aftur.

Árin liðu og hugrakki litli fuglinn varð fullorðinn. Hann vissi að það var kominn tími fyrir hann að yfirgefa vini sína og halda áfram ferð sinni einn. En áður en hann fór safnaði hann vinum og systkinum sínum saman og deildi með þeim mikilvægustu lexíu sem hann hafði lært um ævina: að vera alltaf hugrakkur og góður við aðra.

Þegar hugrakki litli fuglinn hélt áfram ferð sinni einn, upplifði hann stolt og lífsfyllingu vitandi að gjörðir hans höfðu skipt sköpum. Hann hafði horfst í augu við óttann, hjálpað þeim sem þurftu á því að halda og hvatt aðra til að gera slíkt hið sama. Hann vissi að jafnvel þó hann væri lítil þá gat hann haft mikil áhrif á aðra.

Árin liðu og hugrakki litli fuglinn varð eldri og vitrari. Hann stóð frammi fyrir nýjum áskorunum og hindrunum en aldrei missti hann kjarkinn.

Að lokum náði hugrakki litli fuglinn að leiðarlokum. Hann vissi að hans tími var kominn og hann var tilbúinn að gefa kyndilinn áfram til næstu kynslóðar hugrakkra og góðra fugla. Með síðasta andardrættinum hvíslaði hann skilaboðum sínum til heimsins:

„Vertu hugrakkur. Vertu góður. Og gefstu aldrei upp á draumum þínum.“

Og þannig lýkur sögunni um litla hugrakka fuglinn.

Töfragarðurinn

[Spila Hljóðbók](#)

Erla var ævintýragjörn stúlka sem hafði yndi af útiveru. Dag einn, þegar hún var úti í gönguferð í skóginum, gekk hún fram á falið hlið. Forvitin opnaði hún hliðið og uppgötvaði fallegan garð sem hún hafði aldrei séð áður.

Þegar hún gekk um garðinn tók hún eftir því að plönturnar og blómin voru öðruvísi en allt sem hún hafði séð áður. Og svo sá hún - töfrandi verur! Þetta var eins og í ævintýri, talandi kanína, pínulítil dreki, fiðrildi og álfur!

Álfurinn kynnti sig og sagðist heita Tessi. Hann útskýrði fyrir Erlu að þetta væri töfragarður. En garðurinn væri undir hræðilegum álögum sem var að tæma hann af öllum sínum töfrum. Eina leiðin til að rjúfa álögin var að finna sjaldgæft blóm sem aðeins var að finna í hættulegum hluta skógarins.

Erla vissi að hún yrði að hjálpa Tessa og hinum töfraverunum í garðinum. Þó hún væri hrædd samþykkti hún hugrökk að leggja upp í ferðina til að finna sjaldgæfa blómið.

Saman lögðu þau Erla, Tessi og talandi kanínan af stað í ævintýri. Þau ferðuðust um skóginn, yfir ár og í kringum stór tré. Þau mættu ýmsum hindrunum á leiðinni, þar á meðal grimmum dýrum og landslagi erfiðu yfirferðar. En þau gáfust aldrei upp.

Loks, eftir margra daga ferðalag, komust þau á staðinn þar sem sjaldgæfa blómið óx. Hins vegar komust þau fljótlega að því að svæðisins gætti illur galdramaður sem vildi hindra þau í að ná í blómið.

Erla og vinir hennar gerðu áætlun. Erla myndi trufla galdramanninn á meðan Tessi og kanínan læddust inn til að sækja blómið. Áætlunin gekk upp og þeim tókst að ná í sjaldgæfa blómið.

Með blómið í hendi hlupu þau aftur í töfragarðinn. Tessi notaði blómið til að rjúfa álögin og garðurinn fylltist enn einu sinni af töfrum. Plönturnar og blómin tóku að blómstra og töfraverurnar fögnuðu.

Erla fylltist gleði yfir að hafa hjálpað til við að bjarga garðinum. Tessi þakkaði henni fyrir hugrekki hennar og góðvild og gaf henni sérstaka gjöf - töfrandi fiðrildi sem myndi leiða hana í allskyns ævintýri.

Þegar Erla yfirgaf töfragarðinn áttaði hún sig á því að hún hafði ekki aðeins hjálpað til við að bjarga töfrandi stað heldur hafði hún líka eignast nýja vini. Hún var þakklát fyrir upplifunina og vissi að hún myndi aldrei gleyma ævintýri sínu í töfragarðinum.

Frá þessum degi hélt Erla áfram að stunda útiveru, alltaf í leit að nýjum ævintýrum með fiðrildinu sem hafði fylgt henni heim. Oft hugsaði hún til baka til ferðalagsins í töfragarðinn.

Þó Erla yrði eldri gleymdi hún aldrei ævintýri sínu í töfragarðinum. Hún fór oft í garðinn og eyddi tíma með Tessa og hinum töfraverunum. Þau sögðu henni sögur af töfrum sem voru til í heiminum.

Erla hélt áfram að vera forvitin og hafði mikla ævintýraþrá. Hún uppgötvaði að það voru til miklu fleiri töfrandi staðir í heiminum. Hún ferðaðist víða og skoðaði skóga, eyðimerkur og höf. Hvar sem hún kom eignaðist hún nýja vini og lærði nýja hluti.

Dag einn á ferðalagi í eyðimörkinni hittu Erla gamlan vitring sem sagði henni frá leynistað sem hétu Töfravatnið. Spekingurinn varaði hana við því að þetta væri hættulegt ferðalag, en Erla var staðráðin í að finna Töfravatnið og upplifa töfrana sem þar leyndust.

Hún lagði af stað í enn eina ferðina og stóð frammi fyrir mörgum áskorunum á leiðinni. Eyðimörkin var erfið yfirferðar og Erla þurfti að standa af sér sandstorma, mikinn hita og hættuleg dýr. En hún var staðráðin í að finna Töfravatnið og ekkert gat stöðvað hana.

Eftir margra daga ferðalag komst Erla loksins að Töfravatninu. Þetta var fallegur staður, með glitrandi vatni og gróskumiklum gróðri. Erla fann fyrir friði og nægjusemi sem hún hafði aldrei upplifað áður.

Þegar hún kannaði Töfravatnið uppgötvaði hún falinn helli. Inni í hellinum fann hún glóandi kristal sem var hlaðinn töfraorku. Hún vissi að þetta var uppspretta Töfravatsins.

Erlu langaði að baða sig í vatninu, henni fannst töfrar vatnsins laða sig út í það. Erla hikaði í fyrstu, óviss um hvort hún ætti að treysta sér í vatnið. En eitthvað innra með henni sagði henni að taka áhættuna, svo hún dýfði tánunum í vatnið.

Í fyrstu virtist ekkert gerast. En svo, þegar hún óð lengra út í vatnið fann Erla yl streyma um sig alla. Hún dýfði sér á bólakaf ofan í vatnið. Hún fann hvernig vatnið seytlaði um allan líkamann og hún fann hvernig hún læknaðist af öllum eymslum og sárum sem hún hafði hlotið á ferðalögum sínum.

Erla lokaði augunum og andvarpaði. Allur sársauki í fótunum eftir löng ferðalög, var allt í einu horfinn, stórt sár sem hún fékk í sandstormi í eyðimörkinni var gróið. Meira að segja höfðu nokkur grá hár í höfði hennar umbreytt í upprunalegan lit. Henni fannst hún vera endurnýjuð, hress og orkumikil.

Eftir að Erla var komin upp úr vatninu og búinn að þurrka sér tók hún eftir því að hún hafði yngst um mörg ár. Hún var laus við alla verki og henni leið eins og hún væri orðin táningur að nýju.

Erla var mjög stolt af sjálfri sér fyrir að hafa fundið þennan fallega stað, en nú var kominn tími til að halda heim á leið.

Á leiðinni til baka rakst hún á hóp ferðalanga sem voru týndir og hræddir. Hún deildi með þeim mat og vatni og leiddi þá örugglega út úr eyðimörkinni.

Þegar hún loksins kom heim ákvað hún að heimsækja töfragarðinn þar sem Tessi og hinar töfraverurnar voru glaðar að sjá hana. Erla útskýrði hvernig hún hafði fundið Töfravatnið og geislandi töfrakristalinn.

Tessi sagði við Erlu „þú lítur svo töfrandi út. Það leynast töfrar innra með þér. Prófaðu að setjast niður í grasið í miðju garðsins.“ Erla gerði það og grasið byrjaði að skína. Það varð eins og fallett grænt ljós. Plönturnar og blómin ljómuðu af skæru ljósi og töfraverurnar dönsuðu og sungu af gleði.

Erla fann fyrir djúpri gleði og hamingju. Hún hafði ekki aðeins fundið Töfravatnið og kristalinn, heldur hafði hún líka sjálf eignast töfra. Hún vissi að ævintýrin myndu halda áfram og hún var spennt að sjá hvert lífið myndi leiða hana næst.

Erla hélt áfram að skoða heiminn, alltaf í leit að nýjum ævintýrum og nýjum töfrum. Hún gleymdi aldrei vinum sínum í töfragarðinum og hvernig hún sjálf eignaðist töfra í Töfravatninu.

Þegar Erla var orðin gömul deildi hún oft sögum sínum með barnabörnunum og hvatti þau til að vera hugrökk og forvitin.

Einn daginn kom ung stúlka til Erlu og spurði hana hvort Töfragarðurinn og Töfravatnið væru raunverulegir staðir. Erla brosti og sagði henni að það væru mjög raunverulegir staðir en að það væru töfrar allt í kringum okkur ef við vitum hvar við eigum að leita.

Augu ungu stúlkunnar urðu stór af undrun og hún spurði Erlu hvernig hún hafði fundið þessa galdrastaði. Erla sagði henni að þetta væri sambland af forvitni, hugmyndaflugi og vilja til að kanna hið óþekkta.

Erla hélt áfram að deila sögum sínum og visku sinni með öðrum og varð hún þekkt sem mesti ævintýramaður síns tíma.

Og þannig lifði Erla næstu ár og hvatti kynslóðir ævintýra- og draumóramanna til að tileinka sér töfra heimsins og hætta aldrei að kanna hann.

Uppátækjasami apinn Hlynur!

[Spila hljóðbók](#)

Hlynur var uppátækjasamur api sem elskaði ekkert meira en að gera prakkarastrik. Hann var alltaf að hugsa um nýjar leiðir til að fá aðra til að hlæja en stundum gátu uppátækin hans verið aðeins of mikið.

Einn daginn ákvað Hlynur að hrekkja Lindu og Viktor vini sína. Hrekkurinn fól í sér gervi könguló. Hann setti köngulóna á stað þar sem hann vissi að Linda og Viktor myndu finna hana og beið spenntur eftir viðbrögðum þeirra. Þegar Linda og Viktor fundu köngulóna urðu þau hrædd og hlupu skelfingu lostin í burtu. Hlynur gat ekki hætt að hlæja að vel heppnuðu prakkarastriki.

En þegar leið á daginn fékk Hlynur samviskubit yfir að hræða vini sína. Hann vissi að hann hefði gengið of langt í hrekknum og að hann hefði sært tilfinningar Lindu og Viktors. Hann reyndi að gleyma þessu og hélt áfram með daginn en sektarkenndin hvíldi þungt á honum.

Seinna um kvöldið hittu Linda og Viktor Hlyn. Þau sögðu honum hversu hrædd þau hefðu verið og að þau kynnu ekki að meta þetta grín. Hlynur reyndi að segja þeim að þetta hafi bara átt að vera meinlaus brandari en innst inni vissi hann að hann hefði gengið of langt.

Um nóttina gat Hlynur ekki sofið. Hann hugsaði stöðugt um hvernig hann hefði sært vini sína og hvernig hann þyrfti að laga það. Hann vissi að hann þyrfti að biðjast afsökunar, en hann var ekki viss um hvernig hann ætti að bera sig að.

Daginn eftir ákvað Hlynur að tala við Lindu og Viktor. Hann fann þau nálægt tré og nálgaðist þau kvíðinn í huga. „Mér þykir mjög leitt þetta með köngulóarhrekkinn,“ sagði hann. „Ég veit að ég gekk of langt og ég ætlaði ekki að hræða ykkur svona mikið. Ég lofa ykkur að gera það ekki aftur.“

Í fyrstu hikuðu Linda og Viktor við að fyrirgefa Hlyni. Þau sögðu honum að hann hefði sært tilfinningar þeirra og að þau þyrftu smá tíma til að hugsa um hvort þeir gætu treyst honum aftur. Hlynur fann til enn meira samviskubits. Hann vissi að hann yrði að gera eitthvað til að bæta fyrir brot sitt.

Þá fékk hann hugmynd. Hann vissi að Linda og Viktor elskuðu banana og ákvað því að safna eins mörgum banönum og hann gæti fundið handa vinum sínum.

Þegar hann kom með bananana til Lindu og Viktors voru þau hissa. Þau þökkuðu Hlyni fyrir bananana og fyrirgáfu honum hrekkinn. Hlynur fann miklu fargi af sér létt og var þakklátur fyrir að fá annað tækifæri.

Upp frá þeim degi lofaði Hlynur sjálfum sér að hugsa alltaf um hvernig gjörðir hans hefðu áhrif á aðra. Hann áttaði sig á því að það væri mikilvægara að vera góður vinur en að að hrekkja og hlæja á annarra kostnað.

Linda og Viktor voru ánægð með að fá uppátækjasama apavin sinn aftur en vissu að hann hefði lært sína lexíu. Þau vissu að Hlynur yrði alltaf þakkari innst inni en treystu því að hann myndi aldrei aftur ganga of langt.

Finndu 5 breytingar á myndunum

Finndu 10 breytingar á myndunum

